

УКРАЇНА
ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ
ЧЛЕН ДРУГОЇ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ПАЛАТИ
ХУДИК МИКОЛА ПАВЛОВИЧ
УХВАЛА

23 жовтня 2019 р. Київ

6662/0/18-19

Член Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя Худик Микола Павлович, здійснивши попереднє вивчення дисциплінарної скарги Розпутньої Лариси Петрівни стосовно суддів Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Червинської Марини Євгенівни, Антоненко Наталії Олександрівни, Журавель Валентини Іванівни, Коротуна Вадима Михайловича, Курило Валентини Панасівни,

встановив:

12 березня 2019 року до Вищої ради правосуддя за вхідним № Р-1667/0/7-19 надійшла дисциплінарна скарга Розпутньої Л.П. стосовно суддів Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Червинської М.Є., Антоненко Н.О., Журавель В.І., Коротуна В.М., Курило В.П., яку відповідно до протоколу автоматизованого розподілу справи між членами Вищої ради правосуддя від 12 березня 2019 року передано мені для проведення попередньої перевірки.

Статус, повноваження, засади організації та порядок діяльності Вищої ради правосуддя визначаються Конституцією України, законами України «Про Вищу раду правосуддя» та «Про судоустрій і статус суддів».

Статтею 108 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та статтею 42 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» встановлено, що дисциплінарні провадження щодо суддів здійснюють Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя за скаргою щодо дисциплінарного проступку судді (дисциплінарна скарга), поданою відповідно до Закону України «Про судоустрій і статус суддів», або за ініціативою Дисциплінарної палати у випадках, визначених цим Законом.

Відповідно до частини першої статті 43 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» член Дисциплінарної палати, визначений для попередньої перевірки відповідної дисциплінарної скарги (доповідач), вивчає дисциплінарну скаргу і перевіряє її відповідність вимогам закону та наявність підстав для залишення без розгляду дисциплінарної скарги чи відмови у відкритті дисциплінарної справи; за наявності підстав, визначених пунктами 1–5 частини першої статті 44 цього Закону, повертає дисциплінарну скаргу скаргнику.

Вимоги до дисциплінарної скарги встановлено частиною другою статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», за змістом якої скарга

повинна містити конкретні відомості про наявність у поведінці судді ознак дисциплінарного проступку, який відповідно до частини першої статті 106 цього Закону може бути підставою для дисциплінарної відповідальності судді, а також посилання на фактичні дані (свідчення, докази), що підтверджують зазначені скаржником відомості.

У дисциплінарній скарзі зазначено про порушення колегією суддів Касаційного цивільного суду у складі головуючого судді Червинської М.Є., судді-доповідача Антоненко Н.О., суддів Журавель В.І., Коротуна В.М., Курило В.П. (далі – колегія суддів) прав людини та основоположних свобод під час розгляду касаційної скарги на рішення Києво-Святошинського районного суду Київської області від 21 листопада 2016 року та ухвалу апеляційного суду Київської області від 23 березня 2017 року у справі № _____ за позовом _____ до _____ про поділ нежитлового приміщення.

Зокрема, скаржник вказує, що за результатами розгляду її касаційної скарги вказаною колегією суддів ухвалено постанову від 24 жовтня 2018 року про залишення скарги без задоволення, а судових рішень – без змін. При цьому, на думку скаржника, у вказаному судовому рішенні не наведено мотивів, з яких колегія суддів дійшла висновку, що її право як співвласника майна на виділ майна в натурі, передбачене статтею 370 ЦК України, підлягає обмеженню, позбавивши її права на судових захист своєї власності. На переконання скаржника, наявні у матеріалах справи докази, зокрема висновок експерта, беззаперечно підтверджували можливість поділу приміщення між співвласниками в натурі на відокремлені ізольовані приміщення, проте колегія суддів їх безпідставно не врахувала та дійшла протилежного висновку.

Крім того, скаржник зазначає про допущення вказаною колегією суддів безпідставного затягування розгляду справи та невжиття нею заходів щодо розгляду касаційної скарги протягом строку, встановленого законом. Зокрема, скаржник вказує, що її касаційна скарга була розглянута лише через 2 роки з моменту надходження до суду касаційної інстанції та через 6 місяців з дати прийняття її до свого провадження зазначеною колегією суддів. На думку скаржника, порушення принципу своєчасності судового розгляду призвело до надання переваги іншій стороні у справі, знівельовало основоположні засади цивільного судочинства та право на справедливий суд.

У зв'язку з цим скаржник зазначає про наявність у поведінці суддів Червинської М.Є., Антоненко Н.О., Журавель В.І., Коротуна В.М., Курило В.П. ознак дисциплінарних проступків, передбачених підпунктами «а», «б», «г» пункту 1, пунктом 2, 4 частини першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» та просить притягнути їх до дисциплінарної відповідальності.

Вивчивши дисциплінарну скаргу, приходжу до висновку, що вона всупереч вимогам пунктів 3, 4 частини другої статті 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» не містить конкретних відомостей, які вказують на наявність у поведінці суддів ознак дисциплінарних проступків, що відповідно

до частини першої статті 106 цього Закону можуть бути підставою дисциплінарної відповідальності судді.

Так, зі змісту дисциплінарної скарги вбачається, що скажчик не погоджується із ухваленою вказаною колегією постановою, наданою нею при її ухваленні оцінкою доказам у справі та зробленим на її підставі висновкам.

При цьому слід зазначити, що Дисциплінарні палати Вищої ради правосуддя, які здійснюють дисциплінарні провадження щодо суддів, не наділені законом повноваженнями встановлювати або оцінювати обставини справи, вирішувати питання про достовірність або недостовірність того чи іншого доказу, а також перевіряти законність та обґрунтованість судових рішень. Виключне право перевірки законності та обґрунтованості судових рішень має відповідний суд згідно з процесуальним законодавством. Дисциплінарна відповідальність суддів не повинна поширюватися на зміст їхніх рішень.

Дисциплінарне провадження щодо суддів має здійснюватися з урахуванням конституційного принципу незалежності здійснення судочинства та не може бути спрямовано на оцінку судових рішень, які мають переглядатися лише відповідним судом у встановленому процесуальним законом порядку.

Згідно зі статтею 131 Конституції України, статтею 3 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» Вища рада правосуддя не є органом правосуддя. Відповідно до статті 124 Конституції України правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються. Виключно законами України визначаються sudoустрій і судочинство. Порядок здійснення правосуддя регламентується відповідним процесуальним законодавством України. Позасудовий порядок оскарження актів і дій суддів, які стосуються здійснення правосуддя, неможливий (Рішення Конституційного Суду України від 23 травня 2001 року у справі № 6-рп/2001).

Як вбачається зі змісту зазначеного судового рішення, воно містить мотиви, з яких суд дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення касаційної скарги із посиланням на відповідні норми права, зокрема статтю 364 ЦК України та наявні у справі докази.

У рішенні у справі «Серявін та інші проти України» Європейський суд з прав людини наголошує, що згідно з його усталеною практикою, яка відображає принцип, пов'язаний з належним здійсненням правосуддя, у рішеннях судів та інших органів з вирішення спорів мають бути належним чином зазначені підстави, на яких вони ґрунтуються. Хоча пункт 1 статті 6 Конвенції зобов'язує суди обґрунтовувати свої рішення, його не можна тлумачити як такий, що вимагає детальної відповіді на кожен аргумент. Міра, до якої суд має виконати обов'язок щодо обґрунтування рішення, може бути різною залежно від характеру рішення.

З приводу доводів дисциплінарної скарги про наявність у поведінці суддів ознак дисциплінарного проступку, передбаченого пунктом 2 частини

першої статті 106 Закону України «Про судоустрій і статус суддів» слід зазначити таке.

Касаційна скарга Розпутньої Л.П. надійшла до Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних справ і кримінальних справ у квітні 2017 року та ухвалою цього суду від 5 травня 2017 року у справі відкрито касаційне провадження. В подальшому ухвалою від 11 жовтня 2017 року справу призначено до судового розгляду. 7 травня 2018 року на виконання вимог підпункту 4 пункту 1 розділу XIII ЦПК України в редакції Закону України від 3 жовтня 2017 року № 2147-VIII справу передано до новоутвореного Верховного Суду, визначено дату судового розгляду – 24 жовтня 2018 року. Визначення дати судового розгляду зумовлено рівнем навантаження на суддів Верховного Суду, а не протиправною бездіяльністю, що вказує на відсутність у поведінці суддів ознак зазначеного дисциплінарного проступку, відомостей із посиленням на відповідні докази, які б свідчили про безпідставне затягування розгляду справи у дисциплінарній скарзі не наведено.

Пунктами 2, 3 частини першої статті 44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя» передбачено, що дисциплінарна скарга залишається без розгляду та повертається скаргнику, якщо вона не містить відомостей про ознаки дисциплінарного проступку судді та/або не посилення на фактичні дані (свідчення, докази) щодо дисциплінарного проступку судді.

З огляду на викладене дисциплінарну скаргу слід залишити без розгляду та повернути скаргнику.

На підставі викладеного, керуючись статтею 107 Закону України «Про судоустрій і статус суддів», статтями 42–44 Закону України «Про Вищу раду правосуддя», член Другої Дисциплінарної палати Вищої ради правосуддя

ухвалив:

дисциплінарну скаргу Розпутньої Лариси Петрівни стосовно суддів Касаційного цивільного суду у складі Верховного Суду Червинської Марини Євгенівни, Антоненко Наталії Олександрівни, Журавель Валентини Іванівни, Коротуна Вадима Михайловича, Курило Валентини Панасівни залишити без розгляду та повернути скаргнику.

Ухвала оскарженню не підлягає.

**Член Другої Дисциплінарної палати
Вищої ради правосуддя**

М.П. Худик